

**СДРУЖЕНИЕ
С НЕСПОЛНАЮЩА ЦЕЛ
„РАЙНА ИНТЕРВЕНЦИЯ НА
ДЕЦА В РИСК”**

**Проект
„Общностен център за ранно
детско развитие и родителска
подкрепа „Надежда”**

Как да приемем нашето специално дете

Раждането на едно дете винаги е особено събитие. Едно дете идва на света на пръв поглед пълно с всички възможности за избор и развитие, но също така и натоварено с неимоверни очаквания.

Ето защо раждането на недоносено, застрашено от болест или увреждания дете представлява огромна трудност за родителите. Не само реална, житейска трудност, но и вътрешна, личностова, психична трудност, която отключва поредица изпитания както в отношенията помежду им, така и трудност - най-вече свързана със способността им да се отнасят към детето.

Човешката психика има определена специфика, която предопределя начина, по който реагираме, когато се сблъскаме с криза, катаклизъм, нещо, което застрашава нашата физическа или психична цялост. Приемането обикновено означава интегриране на събитието - каквото и да е то, като част от историята ни, отказ от желанието да го премахнем, но за разлика от примирението, то ни позволява да останем активни и да

се опитваме да направим нещата така, че те да са по-добре.

"Страданието не може да се забрави," казва Франсоаз Долто, която е педиатър и същевременно една от най-емблематичните детски психоаналитици, "но трябва да се надмогне. То трябва да се обговори."

Онова, което може да успокои страданието, е не вкопчването в него и преповтарянето му, а това то истински да бъде посрещнато и на него да се каже нещо, което не го омаловажава като го отрича или зальгва, а което го посреща с истина и откровеност.

Важно е детето, което е болно или родено с недъг, да получи шанса да остане субект, който има желания, воля и избор и когото не превръщаме единствено в обект на манипулации, процедури и лечения.

Това да се говори - независимо кога точно ще започнат да се разбират семантичните значения на думите, съгражда възможността субектът да остане жив, да оцелее и да бъде личност, независимо с каква физическа болест или състояние се е родил. Защото, дори да знаем какво е заболяването и то да е много тежко и с лоша прогноза, понякога субектът - личността на детето, може да е жизнен, интелигентен, добър и много интересен. И защото онова, което си струва, колкото и трудно да е, да се направи, е да се приеме, че това дете няма да е като другите, няма да е и такава, каквото е очаквано. А след като се изоставят плановете и илюзиите, да му се даде шанса да бъде прието и щастливо - такава, каквото е и доколкото е възможно.

източник: [Детето, което не сме чакали | webcafe.bg](http://webcafe.bg)

Долто, Франсоаз, "Всичко е език", пр. Кр. Сиракова, ИК Колибри, 2006